

надделяващ обществен интерес от достъпа до тази служебна обществена информация и за неприложимост на ограничението по чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ, като неоснователни. Решението, в обжалваната му част, е неправилно, поради противоречие с материалния закон. При правилно установена фактическа обстановка, съдът е приложил неправилно материалния закон.

Съдът не е съобразил, че поискания от касатора достъп до обществена информация по т.1 от заявлението му, представлява обществена информация, свързана с "околната среда" по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗООС, който е специален спрямо ЗДОИ. Съгласно чл.17 от ЗООС, всеки има право на достъп до наличната информация за околната среда, без да е необходимо да доказва конкретен интерес. Разпоредбата е в съответствие с чл.4, §1 от Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземане на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда, в сила за РБ от 16.03.2004 г., когато е ратифицирана със закон, по аргумент от чл.5, ал.2 от АПК. А съгласно чл.19, т.6 от ЗООС информация за околната среда е всяка информация в писмена, визуална, електронна или в друга материална форма относно емисии и други вредни въздействия върху околната среда. В случая, с оглед искането по т.1 от заявлението за достъп до обществена информация, информацията касае наличието на вредните емисии, над утвърдения таван от серен и азотен окис и фини прахови частици отделяни от големите горивни инсталации в България, която е информация за околната среда. Поради това достъпът до същата може да бъде отказан по реда на Глава трета от ЗДОИ и при наличие на хипотезите предвидени в чл.20, ал.1, т.1- 6 от специалния ЗООС, за приложението на които в случая не са налице данни. В ал.5 на същата разпоредба се допуска възможността за предоставяне на ограничен достъп до обществена информация за околната среда, в случаите в които тя може да се отдели от информацията по ал.1, но съгласно ал.6, ограничаване на правото на достъп до информация не се отнася до емисиите на вредни вещества в околната среда, т.е националният законодател е предвидил изрично разпоредба, с която правото на достъп до обществена информация, свързана с околната среда и в частност до емисиите на вредни вещества, не може да бъде отказвано и ограничавано. Тази национална уредба е в унисон с чл.4,§4, б."d", предл.второ от цитираната по-горе Конвенция, регламентираща случаите на отказ на искането за информация за околната среда, с изключение на информацията за емисиите, имаща отношение към опазването на околната среда.

Първоинстанционният съд неправилно не е установил приложимостта на цитираните разпоредби от ЗООС и Конвенцията, имащи пряко отношение към искането на касатора за достъп до обществена информация, свързана с околната среда, съдържаща се в съвместния доклад на двете министерства, с което е нарушил закона.

Решението, в обжалваната част е неправилно и поради недоказаност за наличие на хипотезата на отказ по чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ, на която се е позовал съда. На първо място, поради наличието на норми от специалния закон -ЗООС, разпоредбата на чл.13, ал.2 от ЗДОИ, като обща е неприложима, защото визира ограничения за достъп до служебна обществена информация, която не касае въпроси на околната среда и в частност емисии на вредни вещества. На второ място по делото липсват доказателства за взети конкретни мерки от МОСВ, в изпълнение на предложенията в Доклада, които да имат самостоятелно значение като актове спрямо които обществото да има право на достъп до информация. Не са такива последващи Доклада мерки представеното от ответника Решение на МС от 28.12.2012 г. за приемане на преходен национален план за големи горивни инсталации, тъй като същото предхожда по време издадения Доклад. Следователно извода на съда, че доклада има подготвителен характер и че няма самостоятелно значение, поради което оспорения отказ се явява законосъобразен, е неправилен.

Като неправилно в обжалваната част решението следва да бъде отменено и вместо него поставено друго по същество, с което жалбата на касатора срещу постановения отказ от достъп до обществена информация бъде отменен, като незаконосъобразен по изложените по-горе съображения. След отмяната му делото, като преписка, следва да бъде върнато на органа

за ново произнасяне по т.1 от заявлението на ЕС "За земята", съобразно указанията на касационната инстанция по тълкуване и прилагане на закона.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.второ, чл.222, ал.1 и чл.173, ал.2 от АПК, Върховният административен съд, 5-петчленен състав на втора колегия

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №3421/11.03.2014 г. постановено по адм.дело №14648/2013 г. на 3-тричленен състав на Върховен административен съд, VII отделение, в частта му, с която е отхвърлена жалбата на Екологично сдружение "За земята", гр.София, против Решение №ЗД-94/13.09.2013 г. на министъра на околната среда и водите, с което е отказано достъп до обществена информация по т.1 от заявление вх.№ЗДОИО-29/21.08.2013 г.на същото сдружение, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Решение №ЗД-94/13.09.2013 г. на министъра на околната среда и водите, с което е отказано достъп до обществена информация по т.1 от Заявление вх.№ЗДОИО-29/21.08.2013 г.на Екологично сдружение "За земята", гр.София.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново произнасяне по т.1 от Заявление вх.№ЗДОИО-29 от 21.08.2013 г. на Екологично сдружение "За земята".

Решението не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Георги Чолаков

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Надежда Джелепова

/п/ Таня Радкова

/п/ Емилия Кабурова

/п/ Анелия Ананиева